

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. május 30.
(mennybemenetel)**

Szepesy László

A MENNYBEMENETEL VIGASZTALÁSA

Énekek: 358,1-2, 692, 358,3-4, 358,6-8

Lekció: Cselekedetek 1,6-12

Alapige: Zsoltárok 73,23-28

„De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kösziklája és az én örökségem te vagy, oh, Isten, mindörökké! Mert íme, akik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, akik elhajolnak tőled. De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, hogy olyan ünnepeket rendelsz nekünk, amelyek emlékeztetnek bennünket hitünk alapigazságaira, arra az evangéliumra, amelyre helyezted és állítottad életünket és üdvösségünket. Köszönjük, hogy a mennybemenetel ünnepe alkalmával is elénk hozod szent Fiad megdicsőülését, azt, hogy Őt Te a mennybe vitted fel, és a Te jobboldra ültetve Neki adtad a hatalmat mennyen és földön.

Urunk, bocsásd meg, amikor nem látjuk ezt, amikor elfeledkezünk erről, amikor azt hisszük, hogy mi magunk vagy más emberek alakítják életünk folyását, és nem emlékezünk meg arról, hogy van egy mindenek felett álló hatalom, egy olyan uralkodó, aki meghatároz mindent, aki kézben

A MENNYBEMENETEL VIGASZTALÁSA

tart és bölcsen igazgat. Köszönjük, hogy erre újból és újból emlékeztetsz minket, és hogy Igéd által a Te uralmad alá, engedelmességre szólítasz és vezetsz bennünket. Hálát adunk azért, hogy a Szentlélek ezt az önátadást önkéntessé teszi bennünk. Bocsásd meg, hogy elfelejtjük, hogy Ő közbenjár értünk szüntelen, hogy van közbenjárónk, nem vagyunk egyedül, és köszönjük, hogy Ő az Ő áldozatával minden bűnünkre megoldást és váltságot szerzett, és hogy ezért remélhetünk bocsánatot, kegyelmet, és kaphatunk is. Köszönjük, hogy nem feledkezel el rólunk, bár mi gyakran ezt tesszük Veled, vagy éppen azt gondoljuk, hogy olyan mélységekben vagyunk, hogy Te nem vagy velünk, és nem gondolsz ránk. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus ekkor is közbenjár értünk.

Hálát adunk azért, hogy Igédet adod, Szentlelkedet elküldöd, és Ő az, aki magyarázza, szívünkre helyezi, életet formál és ad azon keresztül. Kérünk Téged, hogy ne legyen természetes az se számunkra, hogy a Te Igédet olvashatjuk, megérthetjük, hallgathatjuk, vagy éppen életté válhat bennünk. Köszönjük, hogy ez is a Te mennybemeneteled áldása.

Köszönjük, hogy együtt dicsőíthetünk Téged a mennyei karokkal, angyalokkal, és hogy a mi hiányos, bűnnel szennyezett imádatunkat is kedvesen fogadod Krisztusért.

Kérünk, hogy tedd ezt a mai istentiszteletünket is ilyenné. Te legyél a középpontban, hadd imádhassunk és magasztalhassunk Téged őszinte hittel, az Igére válaszolva, és kérünk, hogy valóban Te add, hogy az Ige megteremje gyümölcsét a Te dicsőségedre.

Ezt munkáld bennünk, kérünk, kegyelmesen, Jézus Krisztusért.

Ámen.

Igehirdetés

Bár a felolvasott zsoltár több száz évvel Krisztus megdicsőülése előtt íródott, mégis az abban megfogalmazott üzenet, bátorítás a mennybemenetel áldásaira, mindennapi gyümölcseire hívja fel a figyelmünket. Mert mindaz, amiben a zsoltáros reménykedik, Jézus Krisztus mennybemenetele miatt lehetséges, hiszen – ezt tudjuk jól – már az Ószövetség hívő népe is Őreá nézve reménykedhetett a bűnbocsánatban, a kegyelemben, a szabadításban, és Krisztusért kaphattak – már mintegy megelőlegezve, az Ő áldozatára nézve – minden áldást és minden szabadítást. És ha már a zsoltáros számára vigasztalóak és bátorítóak voltak az Isten által megígért és remélt ígéretek, mennyire inkább azoknak kellene lennie nekünk, akik már a mennybemenetel eseménye után, azt jól ismerve élünk.

A mai igehirdetésben először azt nézzük meg, hogy mi történt a zsoltárossal, milyen mélységeken és kísértéseken keresztül vezette őt Isten. Másodszor pedig arra térünk ki, hogy mik voltak azok az ígéretek, ame-

lyekkel végülis megvigasztalta és megszabadította őt az Úr, és helyreállította őt az Ő követésében.

Először tehát azt nézzük meg, hogy mi kísértette meg a zsoltárost, és milyen lelki mélységbe került. Nagyon részletesen, őszinte hangvételen leírja a zsoltár első felében ezt. Nem leplezi el gondolatait, azokat a felmerülő kísértéseket sem, amelyek őt, mint hívőt támadták meg. Mi volt ez a kísértés? Nagyon egyszerűen az – ami ha őszinték vagyunk, minket is megkísért életünk során nem egyszer, nem kétszer, hanem többször –, hogy a zsoltáros látta a hitetlenek életét, jó szerencséjét, és irigykedni kezdett el rájuk. Ne ítélkezzünk a zsoltáros fölött, mert ha őszinték vagyunk magunkhoz, akkor be kell valljuk, hogy bizony bennünk is felvetődik néhányszor az a kérdés: megéri-e Istent követni? A hívő ember is gyakran mérlegel, akármennyire is istenkísértő ez a mérlegelés, hogy melyik élet volt könnyebb számunkra: az újjászületés előtti vagy utáni? Az, amikor nem törődünk Istennel, vagy amikor akarata szerint igyekszünk élni? És hogyha őszintén válaszolunk, akkor be kell azt vallanunk, hogy bizony a mérlegelés végeredménye az, hogy könnyebb volt akkor, amikor még nem kellett egy másik akarathoz, Isten akaratához igazodni, hanem az ember csak azt tette, amit saját maga akart, könnyebb volt az, amikor nem kellett magunkat megalázni, nem kellett magunkat Isten parancsai és törvényei alá vetni, hanem öntörvényűek lehettünk, és magunk szabhattunk meg minden mércét az életben. Könnyebbnek látjuk gyakran, hogy nem kellett áldozatokat hozni, amit a szeretet követel meg tőlünk, hanem önző módon, önmagunkat szeretve magunkra figyeltünk. Egyszerűbb volt hitetlenként élni – legalábbis ezt mondja bennünk, szívünkben óemberünk. Ez kísért meg bennünket.

Különösen is akkor játszodozunk el ezzel a gondolattal, amikor nagy terheket helyez ránk Isten, amikor nagy veszteség vagy fájdalom ér bennünket. Amíg látszólag minden jól megy az életben, és napról napra csak áldásokat tapasztalunk, – bár lehet, hogy vannak küzdelmeink, de mégis több az áldás, mint a nehézség –, akkor úgymond – tudjuk jól – könnyű követni Istent. De amikor eljönnek az úgynevezett „nem szeretem napok”, amikor Isten megpróbál bennünket, és elkezd nyesegetni, mint kertész a fát, amikor hitünkért többen ellenünk fordulnak, különösen azok, akik szeretnek minket, amikor nyílt vallástételünk miatt hátrányos helyzetbe kerülünk, akkor máris nehezebbnek, erőt próbálónak tűnik Istent követni és az Ő útján járni, és akkor előjön ez a kísértő gondolat: megéri? Nem könnyebb-e Isten nélkül? Előfordul, hogy már ezek a terhek önmagukban is elegendőek ahhoz, hogy megingassanak bennünket hitünkben. De gyakran még ráadásként ehhez hozzáadódik az, amiről a zsoltáros is beszél. Nem elég ez a sok teher, hanem látjuk a hitetlenek jó életét. Látjuk azt,

hogy őket nem terheli annyi baj, nincs a mindennapjaik során annyi gond és annyi bűntudat, annyi lelkiismeret-furdalás, mint a mi életünkben, és azt gondoljuk: nekik nem jobb, nem könnyebb az életük? Jobb a sorsuk, mint nekünk. A zsoltáros nagyon őszintén beszél erről, nem takargatja, hogy ővele ez megtörtént, ő nem szégyelli. Én úgy gondolom, képmutatás lenne azt mondanunk, hogy velünk ez nem fordul elő. És a zsoltáros nagyon részletesen kifejti, mi az, amire konkrétan irigykedni kezdett a hitetlenek életében. Ilyenekre gondol például: „*halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó*” – mondja a hitetlenekről. Azaz jó egészségben élnek le életüket, elevenek, életerősek még idős korban is. Nem ismerik a betegség okozta kínokat, fájdalmakat, sem azt, hogy milyen erőtlenné, kiszolgáltatottá lenni testi gyengeség miatt. Nagyon sok hívő küszködik ezzel, és látva hitetlen ismerőseit irigykedve mondja: bezzeg ő milyen egészséges, milyen életerős. Hogy lehet ez? Isten jobban megáldja a hitlent, mint a hívőt? Aztán így fogalmaz a zsoltáros a folytatásban: „*a halandók nyomorúságában nincs részük, és az emberekkel nem ostoroztatnak*” (itt értsük azt: az emberekkel együtt, az átlagemberekkel együtt nem kell megtapasztalniuk a hétköznapi küzdelmeit). Jó körülmények között élnek, nem ismerik a mindennapi munkás élet küzdelmeit, azt, hogy milyen a mindennapi kenyérért dolgozni. Nem az a probléma számukra, hogy honnan vesznek pénzt például cipőre, hanem hogy a 20 vagy 30 ezeres vagy a még drágább cipőt válasszák. Személyesen nem tapasztalják a hitetlenek azt, hogy mit jelent nyomorult körülmények között élni, nem tudják elmondani, hogy én a bőrömön tapasztalom ezt. Olyan nyugalomban van részük, ami sokaknak nem adatik meg. Azaz nemcsak testileg épek és egészségesek, hanem a külső körülményeikre nézve is gondtalanok, élhetik békességben a mindennapjaikat, nem kell jól beosztaniuk a pénzt, mert sikeresek. Hogyan van ez? Az Úrtól van? Az Úr adja ezt a sikert, miközben a hívőknek meg gyakran be kell osztaniuk minden egyes fillért? Mindebből a hamis biztonságból, luxusból az nő ki a hitetlenek szívéből, hogy mindez az ő munkásságuk eredménye, az ő érdemük, ezért kevélyek lesznek, lenéznek másokat. Ilyenekről beszél a zsoltáros: „*nyakuknak ékesége kevélység*” – gyönyörű kép, hogy mintegy nyakláncot, ami szemet gyönyörködtet, úgy hordják ezek az emberek a kevélységet magukon. Gyönyörű kép, csak nagyon szomorú. Aztán: „*ruha gyanánt erőszak borítja őket*”, azaz nem riadnak vissza a fizikai erőszaktól sem, mert nem félnek semmilyen büntetéstől – „*gúnyolódnak és gonoszságot szólnak, elnyomásról beszélnek fennhéjázással*”. Azaz mások ellen szabadon követnek el mindenféle bűnt, látszólag nincs, aki ellenálljon nekik, és látszólag következménye sincs fennhéjázásuknak és bűneiknek, mert nincs, aki megbüntesse őket. Olyannyira felfuvalkodnak, hogy nyíltan még Istennel is

szembeszállnak, Ellene fordulnak, káromolják Őt. Ezt mondja a zsoltáros: „*az égre tátogatják szájukat, és nyelvük eljárja a földet... és mondják: mint tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?*” Látjuk, hogy a hitetlen ember hova tud eljutni, milyen sikeres, látszólag gondtalan élete lehet. Mindezt a sok bűnt úgy élhetik meg, hogy látszólag még Isten sem bünteti meg őket, és soha nem lesz vége az ő vétkeiknek, ezért mondja a szentíró: „*íme, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek*”. Milyen hosszan sorolja fel a zsoltáros, hogy mi mindenben jobb a dolguk a hitetleneknek! Testvérek, milyen állapot ez, amibe a hívó ember belekeveredik! Azt látom, hogy a másíknak, a hitetlennek mennyi mindene van, nekem pedig mennyi mindenem nincs. És biztos vagyok abban, hogy mi is tudnánk sorolni, folytatni a sort: bezzeg annak a hitetlennek, szomszédnak, munkatársnak, családtagnak mennyivel jobb, mert neki az van, nekem meg nincs. Hogy lehet ez? Hol van Isten?

Látva mindezeket, a zsoltáros megrendül saját hitében, kezd elbizonytalanodni. Bevallja a zsoltárban: „*bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet*”. Milyen nagy mélység ez, amikor egy hívó ember a földi dolgok után annyira vágyódik, annyira irigyli azokat, hogy kimondja, mindaz, amire eddig törekedett, a tiszta szív és az engedelmesség, hiábavaló. Tudja ezekről, hogy jó dolgok, mégis feleslegesnek gondolja a rájuk való törekvést. Az ember milyen mélységeket jár meg, amikor ez fogalmazódik meg benne: hiába törekszem én erre, mert nincs meg a gyümölcse, a várt eredménye. Testvérek, olyan vakság ez, amikor nem látunk tovább a mánál, és csak azt nézzük, ami most van. Arra tekintünk, amit a zsoltáros is látott az életében, ezzel folytatja ugyanis a 14. versben: „*nyomorgattatom minden napon, és ostoroztatom minden reggel*”. Ez a hívők osztályrésze, ezt látja ebben a mélységben: a hívők része csupa kín, teher, megpróbáltatás, a hitetleneké meg könnyebbség, békeesség, nyugalom, gondtalanság.

Nagyon nagy mélységek ezek, amiken keresztül vezet minket Isten, és nem véletlenül teszi ezt, mert formálni akar bennünket. Nem csak a zsoltáros jutott el ide. Az apostolok is. Nagypénteken, mikor Krisztus meghalt. Krisztussal csodás éveket töltöttek, olyat láttak, amit emberi szem azelőtt és azután se soha, azt hitték, hogy eljött a Megváltó, de végül azt kellett látniuk, hogy az ő Megváltójuk ott van a kereszten. A hitetlenek, a gonoszok győznek. Elfogják, elítélik, megostorozzák, megfeszítik és meghal. Nincs tovább. Az emmausi tanítványok fogalmazzák ezt meg, amikor azt mondják: mi pedig azt hittük, hogy Ő a Messiás, és most pedig itt van, halott. Testvérek, ez ugyanaz a mélység. És mi a közös? Nem látjuk Krisztust, nem látjuk az élő, dicső Urat. Krisztust is megkísértette ez a gondolat, ne higgyük, hogy Ő mentesülhetett ettől. Földi élete során Őrajta volt

a legnagyobb teher, ami emberen volt: a mi bűneink terhe. A gonoszok kísértették Őt, többször meg akarták ölni, kelepcébe csalni, gúnyolták, megvetették, nyíltan elutasították, tanítványai hátat fordítottak Neki. Sok mindenben keresztülment. Tudja, milyen ez, ilyenektől megkísértetni, és ilyen terheket hordozni. Ő tudja. Ézsaiás úgy beszél Róla könyvének 53. fejezetében, mint „*fájdalmak férfiája és betegség ismerője*”. Ismeri ezt a mélységet, ismeri ezt az állapotot, és ebből ki akar bennünket szabadítani.

Hogyan teszi ezt? Milyen vigasztalást és szabadítást készít nekünk ebből az állapotból? Mire mutat rá, mit akar velünk megértetni és elhittetni, hogy ne uralkodjon bennünk a reménytelenség, és hogy ne hagyjuk el a hit útját? Mit mond a zsoltáros, mi történt vele, mikor következett be a nagy változás az életében? Azt mondja, hogy érthetetlen volt számára ez a dolog, hogy a hitetleneknek hogy mehet ilyen jól, és a hívőknek meg nem, egészen addig – és így mondja szó szerint – „*mígnem bementem az Isten szent helyébe: megértettem azoknak sorsát*” (a hitetlenekét). Mit látott a zsoltáros a szentélyben? Két dolgot. Először is az áldozatot, amit a papok bemutattak, a bárányt, és a zsoltáros megértette, hogy én ővele nem számoltam eddig: Isten Bárányával. És az az áldozat, amit a papok bemutattak, arra emlékeztette a hívőket, hogy Isten rendelt egy áldozatot, akit megbüntetett helyettünk, és aki által szabadítást készített nekünk minden bűnből és helyzetből. De ugyanakkor az a bárány rámutatott a hitetlenek sorsára is. Ezért mondja a zsoltáros, hogy bement a szentélybe, és „*megértettem azoknak sorsát*”, mert a hitetlen embernek le kell vágatnia, és az örök kárhozatra mennie, mint annak a báránynak. Ha nem Krisztus hal meg helyettünk, akkor nekünk kell. És ez az, amit a zsoltáros nem látott eddig, hogy nemcsak a mát kell nézni, nemcsak ezt a földi életet, hanem az életünk végét, a teljes életet, ami a halál után teljesedik ki. Mi lesz akkor? Ezt látta először a zsoltáros. Másodszor pedig, mivel a szent helyen hirdetik Isten igéjét, megértette az igéből mindazt, amit Isten az Övéinek ígért. Mindazokat az áldásokat, amiket alapigénkben hallhattunk. Lényegében véve a zsoltáros megértette és elhitte, hogy az ő sorsát megváltoztatja az az áldozat, amit ott ő lát, és az abból fakadó áldások többsége nem ebben a földi életben mutatkozik meg, hanem az eljövendő örök életben. Már miénk az áldás, de annak teljessége majd az örökkévalóságban fog beteljesedni.

Számunkra, akik ismerjük a Golgota áldozatát, és a mennybemenetel után élünk, hadd fogalmazzam meg a zsoltáros üzenetét másként is. Mégpedig úgy, hogy a zsoltáros azzal vigasztalódott, hogy nekünk, hívőknek a sorsa össze van kötve Krisztuséval. Ez abból a kapcsolatból fakad, amit Isten Őközte és miközöttünk létrehozott. Ő a szőlőtő, mi pedig a szőlőveszszők. Élő közösségben vagyunk Vele. Egy testté tett bennünket. Krisztus

a fej, mi pedig a test tagjai. Ha Őneki el kellett szenvednie a gonoszokat és a különféle kísértéseket a földi életben, akkor nekünk is el kell ezeket hozoznunk. Ha Ő új életre támadt fel, akkor Isten minket is új életben járát, és egykor majd örök életre feltámaszt. Ha Őt mennybe vitte és megdicsőítette, akkor minékünk is részünk lesz az Ő dicsőségében. Ha Krisztus örökölte a világmindenséget, akkor minket is örökösársakká tett Őbenne, mindent öröklünk Krisztusban. Röviden tehát: velünk is az történik, ami Vele, ami a fejjel, az a testtel. A szenvedés után dicsőségben részesít minket Isten. Péter apostol is bizonyosságot tesz erről, amikor azt mondja: *„A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban.”* Mire hívott el? Csupán szenvedésre? Nem, örök dicsőségre Krisztus Jézusban. Ahogyan Krisztusnak is része volt a szenvedésben, és utána a megdicsőülésben a mennybemenetelkor, úgy a mi részünk is a szenvedések után a megdicsőülés. És mi az, amiért könnyörög Péter apostol a folytatásban? *„Ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká”* (1Péter 5,10). A mennybemenetel által arra mutat rá nekünk Isten, hogy mire hívott el minket, és mink van valójában (mert mint mondtam, azt látjuk, hogy mink nincs). És Isten arra akar rámutatni a mennybemenetel által, hogy mi az, amit nekünk adott Krisztusban. Ez pedig rögtön más megvilágításba helyezi jelenlegi helyzetünket, azt, hogy nekünk vagy a hitetleneknek van-e jobb dolgunk. Mert nekünk azokra az áldásokra kell néznünk, amelyek már Krisztusban a mi-eink. A fájdalmakban pedig kérnünk kell Istent, ahogyan Péter apostol is tette, hogy láttassa meg velünk, hogy Krisztusban mit adott, mi az a dicsőség, amire elhívott minket, és addig is tegyen minket erősekké, szilárdakká, állhatatosakká a hitben, hogy ne inogjunk meg, látva a hitetlenek „jó” sorsát. Isten hogyan vigasztalta tehát a zsoltárost? Úgy, hogy rámutatott egyrészt a láthatatlanra, másrészt pedig arra, hogy mi lesz életünk vége.

Mindazok az áldások, amiket a zsoltár említ, annak következménye, hogy Jézus Krisztus a mennybe ment, hogy átvette ott az uralmat mennyen és földön, Királyunkként irányít minden földi eseményt, és bennünket, hívőket pedig a menny felé vezet, ahol helyet készített számunkra, és maga mellé vesz majd minket. Azok az áldások, amik megvigasztalták a zsoltárost, Krisztus mennybemenetelének áldásai.

Hadd fogalmazzak így: nekünk is akkor van vigasztalásunk a szenvedések közepette, és akkor tudunk ellenállni az irigység csábításának, és annak, hogy ne bánjuk meg, hogy Isten követői lettünk, ha Krisztus mennybemenetelére nézünk. Mert az Ő élete ezzel lett teljessé, azzal, hogy a földi megaláztatás után megdicsőítette Őt az Atya mennybemenetelével, azzal, hogy Őt az Ő jobbára ültette. Pont ezért Krisztus a fájdalmak, megpróbáltatások és szenvedések közepette minket is a mennybemenetel által

akar emlékeztetni arra, hogy az előttünk lévő áldások nagyobbak, mint jelenvaló életünk szenvedései, és hogy az eljövendőre nézzünk, ne csak erre a földi életre és annak javaira.

Mik ezek az áldások, mikről beszél a zsoltáros? Röviden néhányat nézzünk meg. Ezt olvassuk: „*De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet*”. Emlékszünk arra, hogy a missziói parancs végén, amit Krisztus a mennybemenetele előtt mondott el, mi az utolsó ígéret, amit nekünk adott? „*Íme én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Máté 28,20). Krisztus az által, hogy mennybe ment, elküldte nekünk a Szentlelket, aki által jelen van a szívünkben, életünkben. A János 16,7-ben Krisztus ezt megerősíti: „*jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló*” – látjuk, hogy mi múlik a mennybemenetelen és Krisztus elmenetelén, halálán, feltámadásán és megdicsőülésén? – „*ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok*”. Az Ő jelenléte Szentlelke által – a mennybemenetel tette lehetővé. És az Ő jelenléte, tudjuk jól, számunkra öröm és erő forrása. A zsoltáros úgy fogalmaz, hogy „*de én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet*”. Az első rész az, hogy mi hogy éljük ezt meg: az, hogy hitben Istennel lehetünk. A második része a versnek azt mondja el, hogy ez miért lehetséges: azért, mert Isten fogja a mi jobb kezünket. Mi annak garanciája, Testvérek, hogy mi nem hagyjuk el Istent, még akkor sem, amikor tévutakon járunk, amikor lázadozunk Ellene? Mi garantálja azt, hogy mindig vissza fogunk térni a hit útjára? Nem a mi nagy hitünk, nem a mi akaratunk, nem a mi szívünk, hanem az, hogy amikor én elengedem Isten kezét, akkor Ő még mindig fogja az enyémet, mert Ő sose enged el. Ő az, aki megtart. Ő az, aki kézben tart engem. Ez a garancia arra, hogy hitben Őhozzá mehetünk.

Erről beszél a folytatásban is a zsoltáros, hogy az életünket Isten úgy alakítja, hogy mindvégig fogja a kezünket, és vezet minket a menny felé: „*Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem*”. Ez a kifejezés, hogy „*tanácsoddal igazgatsz engem*”, a mindennapok vezettetését, az igei útmutatást jelenti, hogy Isten Igéje minket a menny felé terel. Mit mond? Hová vezet minket Isten? Péter apostoltól már hallhattuk: „*a minden kegyelemnek Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban*”, oda vezet, az Ő dicsőségébe. Ahol a fej, oda kell mennünk nekünk, a test tagjainak, oda vezet minket. A zsoltáros ezt így fogalmazza meg: „*azután dicsőségbe fogadsz be engem*”. Oda pedig, tudjuk jól, miért mehetünk be. Azért, mert Krisztus megnyitotta a menny kapuját. Az zárva volt addig, amíg Krisztus meg nem nyitotta. Krisztus maga lett az út számunkra az Atyához. Addig nem volt. Azt mondta: „*én vagyok az út*”. Ha Ő nem megy az Atyához, akkor mi sem mehetnénk Őhozzá.

Ezért a zsoltáros is Krisztushoz ragaszkodik, és azt látja meg, hogy Krisztusra van szükségem ebben a lelki mélységben és állapotban, mert Őt adta nekem Szabadítóul az Úr. Őbenne gyönyörködik, és ezért folytatja így a zsoltáros: *„Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!”* Látjuk, hogy hová jut el a zsoltáros? A zsoltár elején még irigykedik a hitetlenekre, és mindarra, amivel ők rendelkeznek, és azután vágyódik, és azokban gyönyörködik. Én olyan életet akarok, mint amilyen azé a hitetlen, olyan gondtalant, könnyűt, anyagilag biztonságosat, hogy a családom tagjai is békességben legyenek (és még sorolhatnánk)! A zsoltár elején ebben gyönyörködött, és aztán hová vezeti el őt Isten? Oda, hogy őszintén azt vallhassa meg: *„náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!”* Hadd fejtsem ezt ki egy kicsit még jobban. Mennyei Atyánk Krisztus mennybemenetelekor Jézust tette számunkra a leggyönyörűsebbé a világon. Ő egyébként is az volt, ez nem kérdés. Jézus megkereszteléskor mit mond az Atya? *„Te vagy az én szerelmetes Fiam, akiben én gyönyörködöm.”* Igen ám, de az ember nem látta ezt Krisztusban, sem az ott lévők, sem mi nem látjuk magunktól Krisztust gyönyörűségnek. A mennybemenetel után a Fiú olyan dicsőséggel, hatalommal, tisztelettel, áldásokkal lett felruházva, hogy a Benne hívők előtt senki más nem lehet Nála gyönyörűbb. Ki az, akitől ennyi áldást, szeretetet, kegyelmet, bűnbocsánatot vagy az örök élet reménységét kapod meg, mint Krisztus maga? Ki az, akiben jobban tudnál gyönyörködni, mint Jézus Krisztus? És bár a zsoltáros ezt még nem érthette meg teljes valóságában, ő Isten kegyelméért mondja ezt, hogy Őbenne gyönyörködik, de mi, akiknek az Ige kijelentette Krisztus megdicsőítését, már hit által láthatjuk, hogy Ő mennyire gyönyörű. Olyannyira kellene gyönyörködnünk Őbenne, hogy őszintén ki tudjuk ezt mondani: *„náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!”* Ugyanakkor, ha őszinték vagyunk, akkor azt kell mondjuk, egyikünk szájából sem hangozhat el ez teljesen őszintén, hogy: *„egyébben nem gyönyörködöm”,* mert igenis másban gyönyörködünk. A bűnös óember sajnos abban gyönyörködik, ami e világi, ami elpusztul, ami elveszik: a bűn gyönyörűségében. Vajon Isten nekünk Krisztust olyanná tette-e, akiben megtaláljuk az igazi örömet, gyönyörűséget? A mennybemenetel alkalmával nem véletlenül dicsőítette meg az Atya Őt, és az ott lévő angyalok nem véletlenül ismétlik el háromszor is az apostoloknak, hogy Krisztus a mennybe ment. Akit láttatok mennybe menni, a mennybe ment, és onnan jön el úgy, ahogyan a mennybe ment, hogy egyértelmű legyen a számukra, hogy a mennybe ment fel Krisztus, és ott az Atya jobbára ült, és milyen dicsőséggel koronázta meg Őt az Atya. Nem véletlen. Azért, hogy mi is ilyenek ismerjük meg Krisztust: dicsőségesnek, olyanoknak, akiben gyönyörűségünket kellene lelnünk. És pont ezért, kérnünk kel-

lene az Atyát, hogy ebben is vigyen minket előrébb. Péter apostol is a levele végén nem véletlenül mondja, hogy „*növekedjete a kegyelemben, és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében*”. Nem a tudásunkat kell csak növelni, hanem azért kell Krisztust még inkább megismernünk, hogy még inkább Benne leljük meg a gyönyörűséget és az örömet, és Benne bízunk még inkább. És ezért keresnünk kell az Igében Krisztust, és kérni az Atyát, mutassa meg Őt olyannak, amilyen.

A folytatásban a zsoltáros, hogy tényleg Krisztusban gyönyörködünk, még inkább Őt adja elénk, olyannak, aki nem hagy el bennünket a nehézségek idején: „*Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy, oh, Isten, mindörökké!*” Arról beszél, hogy „*elfogyatkozik is testem és szívem*”, beszél arról az állapotáról, amibe került, hogy irigykedett, a hitében megerőtlenedett, a szíve, a teste gyengévé lett, de akkor is ki maradt az ő kősziklája? Krisztus. Mert Ő volt az, aki megszabadította ebből. És ki az ő öröksége? Ki az, akit e világ minden csábító ígéretével szemben felmutathatunk, hogy Ő drágább mindennél, gyönyörűbb mindennél, Őutána mindennél jobban vágyom? Krisztus! Azt mondja: „*az én örökségem te vagy, oh, Isten, mindörökké!*” Nem tudsz a földön felmutatni olyat, ami csábítóbb lehetne, mint Krisztus, valódi értékében. Most itt nem a bűnről beszélek, mert a bűn elcsábít bennünket sokkal értéktelenebb dolgok által. Igazi értéként azonban csak Krisztust tudjuk felmutatni, és Nála értékesebbet nem. De azt is jelentheti ez az igevers, hogy Ő örökké örökségünk marad. Azután vágyódunk, ami a másé, a hitetlen emberé? Testvér, a halállal azt elveszíti, mindent, nem marad meg semmije, ellenben azt mondja a zsoltáros: „*az én örökségem te vagy, oh, Isten, mindörökké*” a halál után is, mert Te megmaradsz. Olyan gazdagság ez, amelyet nem vehetnek el tőlünk, amely nem rozsdásodik meg, amely a halál után is igazi gazdagság és gyönyörűség marad. Ezért Őhöz kell ragaszkodnunk, ezért fejezi be így a zsoltáros: „*Mert íme, akik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, akik elhajolnak tőled. De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.*” „*Az Úr Istenben vetem reménységemet.*”

Látjuk, hogy a zsoltárost mint vigasztalta az Úr egy kísértéssel szemben Jézus mennybemenetelének áldásaival? Igen, lehet, hogy vágyódsz más után a földön, de nézz Krisztusra! Mint lett az Ő földi életének vége, mint vitte Őt a mennybe az Úr, és mint dicsőítette meg. Ez a te osztályrészed, igazi örökséged. Legyen számunkra is Krisztus mennybemenetele ne egy rideg tantétel, hanem ilyen mélységekben erőt és vigasztalást adó bátorítás és reménység, hogy a mennybemenetel az én örökségem Krisztus miatt. Végezetül pedig indítson minket Isten arra, hogy ne a hiányt lás-

suk az életünkben, hanem azt a gazdag örökséget, amit Krisztusban megkaptunk, ismerjük ezt meg egyre jobban, és adjunk Neki ezért hálát, és dicsőítsük Őt ezért, hogy ilyen bőkezűen gazdagított meg bennünket szent Fiában. Isten Szentlelke segítsen ebben minket napról napra, és Ő szabadítson meg minket az ilyen kísértésekből, mélységekből.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, Úr Jézus Krisztus, azért, mert az Atya is megdicsőített Téged, és kijelentette nekünk, hogy méltó vagy minden tiszteletre, magasztalásra, imádatra, és azért is, mert személyesen bennünket is meggyőztél arról, hogy valóban őszinte szívvel magasztaljunk és dicsérjünk Téged, mert Te erre méltó vagy.

Szeretnénk valóban így élni, de látjuk erőtlenségünket, látjuk, hogy mint kísértenek bennünket szívünk vágyai, ezért köszönjük Neked, hogy ebben a zsoltárban is afelől győztél meg minket, hogy készítettél szabadítást és szabadulást. Köszönjük, hogy mennybemeneteled áldásai révén valóban megláttatod velünk, hogy többünk van annál, mint amit látunk, mint amit a hitetlenek életében észreveszünk, mert a mi örökségünk Te vagy, ó, Isten, Krisztusban, aki a mennyekben van. Kérünk Téged, hadd legyen ez valódi vigasz és erő számunkra.

Könyörgünk szenvedő, beteg testvéreinkért, adj nekik erőt elhordozni fájalmukat, és Te legyél az ő vigasztalójuk. Gyászolóinkért is kérünk, Te legyél mellettük a veszteség idején, és Te legyél az, aki mutass rá milyen vigasztalást készítettél számunkra Krisztusban.

Kérünk, áldd meg gyülekezeti életünket, családi életünket, kérünk, hogy hadd éljünk úgy, mint akik egy határozott cél felé tartunk, mint akiket Te magad vezetsz az üdvösségre, a mennyekbe. És hadd legyen ez nekünk akkor is, amikor éppen fáj, vagy amikor éppen nehéz, igazi vigasz és öröm.

Könyörgünk azért, hogy amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy magad mellé nem veszel bennünket ígéreted szerint, fogjad a mi jobb kezünket, tarts meg bennünket a hitben, és köszönjük, hogy ígéretünk lehet erre, és emiatt biztonságban lehetünk. Szeretnénk ezért hálából felelni Neked, nem pusztán szavainkkal, hanem életünkkel, hitünkkel, engedelmeségünkkel, viszont-szeretetünkkel.

Ebben erősíts és támogass bennünket, kérünk, mindvégig Krisztusért.
Ámen.

358,6-8 ének

6. Tekints nagy gyarlóságinkra,
E világ csalárdságára;
Vigy bé a nagy boldogságba,
Te szent országodba.

7. Egyetemben keresztyének,
Az Úr Krisztust dicséritek,
Őnéki hálát adjatok,
Felmagasztaljátok.

8. Dicséret légyen Atyának
És ő Fiának, Krisztusnak,
És a mi Vigasztalónknak,
A Szentháromságnak.